

ALEX GULIE

O viață și încă o zi

Volumul 2

Bookzone.ro
BUCUREȘTI 2018

PREZENT

MADISON LEIGH

Era o seară liniștită de vară în suburbia de la marginea orașului Chicago. La vremea acestui amurg răcoros, Madison Leigh stătea în balansoarul din fața casei sale, suspinând ușor. Ținea în mâinile-i îmbătrânite un mănunchi de foi prinse cu cleme și, după ce terminase lectura, își legăna capul dintr-o parte în alta, gândindu-se că, într-adevăr, cel mai puternic, mai frumos și mai sublim sentiment al acestei lumi, este dragostea. Scriitorul Abel Collins era un vechi prieten al său, unul ciudățel, așa cum îl *alinta* ea adesea, a cărui întreagă operă literară o fascinase de-a dreptul. Tot timpul îl întrebase de unde găsește el inspirația pentru acele fabuloase romane de dragoste și, deși bănuia, acum înțelesese pe de-a-ntregul care era acel izvor, sursa întregii lui creații. Abel Collins decedase în urmă cu un an într-un accident de circulație, dar, dintr-un motiv anume, chiar în ziua aceea nefastă, Madison primise de la el un e-mail fără subiect, doar cu un mesaj scurt: *și tu știi o poveste... o poveste de dragoste... una dintre cele ce nu trebuie să se piardă în uitare... iar pe lângă acesta, e-mailul mai conținea și un fișier atașat, cu numele de Carmen Cygni. La început, nu știuse ce înseamnă acesta, dar, de aproape un an, Madison Leigh, în fiecare seară, ca un ritual, citește paginile manuscrisului și, de fiecare dată, recită cu glas tare scrisoarea lui Abel, încheind cu aceleași cuvinte: dragostea este îndelung răbdătoare...*

Își amintea apoi de ceea ce-i scrisese Abel.

Într-adevăr, avea dreptate. Și Madison cunoștea o poveste de dragoste asemănătoare. O poveste despre dragostea adevărată... o poveste despre suferința adâncă... o poveste despre regăsire.... o poveste despre bucuria de a dăruia... o poveste de vară... Povestea lui Jude Fontenot.

1980
JUDE FONTENOT

Viața mea era perfectă.

Până aseară.

Vorbeam adesea cu Savannah, despre cum ar fi fost ca amândoi să mergem într-un oraș mare, să locuim împreună și amândoi să ne urmărim visurile. Câte nopți am petrecut, întinși pe iarbă, privind stelele și imaginându-ne departe, pentru ca soarele să ne găsească prinși într-o îmbrățișare?... Câte zile au trecut, în timp ce noi stăteam la umbra stejarilor, pentru ca luna să fie martoră săruturilor noastre, adânci, sincere și pătimase?...

O iubesc pe Savannah... chiar și acum... în ciuda a tot ceea ce am spus...

Am rănit-o, tocmai pentru a o proteja. Acum, că mă gândesc mai bine, asta nu prea are niciun sens. Dar am făcut-o. Savannah trebuie să plece. Este visul ei.

Dimineața asta a fost cum nu se poate mai tristă. N-am putut dormi întreaga noapte și nici nu-mi pot imagina ce-o fi în sufletul Savannei. Deși am simțit că-mi caută privirea, am ocolit-o întreaga dimineață. Am făcut tot posibilul să nu fie necesar să

ne vorbim și, de câte ori Atticus sau Caroline dădeau curs vreunei discuții ce ne implica pe amândoi, găseam câte un prilej să părăsesc încăperea.

Când s-a încheiat și toată zarva cu împachetatul, i-am anunțat că eu n-am să-i însoțesc, ci voi rămâne acasă, pentru că stomacul mă necăjea teribil. Caroline a fluturat mâna în aer, Atticus m-a privit rece și cu mustrare în ochi, iar Savannah... Deși întregul meu corp îi cerșea îmbrățișarea, mi-am luat la revedere printr-o strângere de mână și am găsit un motiv tâmpit de a rămâne acasă. M-am prefăcut indiferent și nici măcar nu am privit în urmă atunci când Chevroletul ridica un nor de praf pe drumul către strada principală.

Am urlat, am plâns... dar în zadar.

Eu am făcut asta.

Eu am ales s-o îndepărtez.

M-am așezat pe balansoar, cu gândurile în derivă, cu ochii injectați de lacrimi și cu privirea unui om nebun, sunt convins. *Nu-mi vine să cred! Ce am făcut?* Degeaba mi-am motivat eu că ea va fi, astfel, fericită. Cine sunt eu să hotărâsc ce este mai bine pentru ea?

Cu inima acoperită de regret, alerg pe drum în speranța că o voi găsi. *De ce nu!?* îmi repetam în gând în timp ce alergam atât cât puteam de repede. Până la urmă autobuzul nu oprește în

Nanafalia la o oră fixă. Am toate șansele s-o

găsesc încă aici. M-am împiedicat, m-am ridicat, am alergat mai repede. Acum aveam fața acoperită de praf și sudoare și lacrimi. *Te iubesc; îmi pare rău; nu mă uita;* toate acestea aveam să i le spun. S-o strâng la piept și să-i simt atingerea buzelor fiebinți.

Din păcate, oricât de repede aș fi alergat pe drum, nu puteam alerga în trecut. A fost peste puterea mea să ajung dragostea pierdută și, astfel, atunci când am văzut Chevrolettul că se apropia, am știut.

Era prea târziu.

Am încercat să par vesel, să ascund tot ceea ce simt cu adevărat, în fața lui Atticus și a Carolinei.

– A plecat! s-a auzit șoapta lui Atticus, atunci când mașina a ajuns lângă mine. Și știi prea bine că locul tău era tot acolo, a oftat el.

– Dar nu-mi doream să plec, bunicule, am mințit eu.

PREZENT

MADISON LEIGH

Nimic nu anunța această vizită. Ba chiar mai mult decât atât, niciodată Madison Leigh nu se gândise că, după atâta timp, încă ar mai exista persoane care să își amintească de articolul ei, scris în urmă cu douăzeci de ani. Era o cerere surprinzătoare, dar având în vedere că venea din partea lui Daniel Huxley, care îi telefonase personal, nici măcar nu chibzui să refuze și acceptă pe loc această propunere, venită parcă din senin.

– În treizeci de minute, voi ajunge la dumneavoastră! o informase dl. Huxley.

Și chiar așa se întâmplase. Punctualitatea părea a fi ceva sfânt pentru el, și cum ar fi putut fi altfel? Daniel Huxley era unul dintre cei mai bogați oameni de pe planetă. Oficial, averea sa se ridica la peste douăzeci de miliarde de dolari, conform celor mai recente publicații Forbes. Se știau până și cele mai mici detalii despre afacerile sale, de la companiile petroliere până la destinațiile din zona Horeca. Ba chiar și edituri, mici și mari, la una dintre ele, Huxley Publishing House, fiind publicată chiar Madison Leigh. Și ea, asemeni tuturor, cunoștea prea puține detalii despre Daniel Huxley. Omul era un mister. Povestea lui era necunoscută, iar asta o intriga. În special acum. Zvonuri erau destule: Huxley trecea drept un om dur și rece, unul dintre cei *fără mamă, fără tată*, expresie ce-i însoțea adesea numele, iar asta provenea în principal

din pricina faptului că, știut lucru, punea tot timpul profitul pe primul plan. Companiile sale nu erau deloc străine de concedieri în masă, unele chiar fără preavize, de falimente venite peste noapte, și toate acestea cu costul a mii de locuri de muncă. Totul, absolut totul, de dragul profitului.

Madison Leigh se grăbi în camera în care avea biroul și, deși locul era curat, ea vedea o dezordine totală. Trase draperiile pentru a permite razelor soarelui să cuprindă încăperea, apucă o mână de șervețele uscate, o sticlă ce conținea soluție pentru curățire și, în urma ei, totul strălucea sub lumina de aur a amiezii. Sute de titluri ale autorilor clasici se odihneau, așezate în ordinea celor pe care le-a citit de-a lungul anilor, pe rafturile de mahon ale bibliotecii, iar aceasta se întindea pe cei trei pereți ai biroului, ca un tapet al înțelepciunii. În mijlocul încăperii se dezvăluia falnic un birou din lemn masiv, pe care erau așezate un pix și o foaie albă. Se așeză pe scaun și așteptă.

Un Cadillac Escalade opri în fața casei de pe 5th Street, la numărul 84. De pe locurile din față coborâră doi bărbați bine făcuți și înalți. Se asemănau într-atât, încât puteai bănuși că sunt gemeni. Aceași postură dreaptă, costume negre, pantofi lucioși, ochelari de soare, ambii aveau căști cu bluetooth, ambii tunși scurt, ambii cu o expresie gravă pe chip.

După ce cercetară atent împrejurimile, unul dintre ei ajunse la ușa din spate a SUV-ului și deschise portiera. Daniel Huxley era un bărbat în vârstă de 37 de ani. Avea părul negru, tuns scurt, purta barbă, atent îngrijită, iar ochelarii de soare ascundeau doi ochi

verzi, pătrunzători. Își îndreptă privirea către bodyguardul ce-i deschisese portiera, iar la un semn larg cu mâna al acestuia, Huxley se îndreptă către casă, urmat îndeaproape de cei doi bărbați.

Madison apăru în întâmpinarea lui și, vizibil distrasă de cei doi bărbați, Huxley simți nevoia să explice:

– Ei sunt domnul Clay și domnul Buroughs, gărzile mele personale. Dar urmărind privirea încă nedumerită a gazdei sale, le transmise celor doi: Domnilor, aveți permisiunea de a vă reîntoarce la mașină. Consider că prezența dumneavoastră nu este necesară sub nicio formă în timpul pe care îl voi petrece în compania doamnei Leigh. Vă rog! apăsa el cuvintele, fără a se întoarce către cei doi.

– Domnul Daniel Huxley! În persoană!, zâmbi Madison. Asta chiar este o surpriză plăcută. Vă rog, domnule, poftiți în umila mea locuință!

– Sunt încântat să vă cunosc, doamnă Leigh. Cât despre vizita mea aici, nu știu dacă va fi chiar o surpriză plăcută, căci mi-aș dori *enorm* să faceți o călătorie în trecut pentru mine.

– Domnule Huxley, zâmbi iarăși Madison, nu-mi spuneți că ați inventat o mașinărie ce permite călătoria în timp!? Dacă așa stau lucrurile, atunci mă întorc bucuroasă... poate-poate, mai schimb ceva.

– Ah, nu. Mi-e teamă că singura metodă de a călători în trecut, pe care o cunosc, se face pe calea

amintirilor. Și mi-aș dori să-mi povestiți câte ceva din acel trecut.

— OK, domnule Huxley. Pot face asta, dar trebuie să-mi spuneți despre ce anume din trecut v-aș putea povesti eu? Cu ce v-ar ajuta pe dumneavoastră să-mi cunoașteți trecutul?

La îndemnul doamnei Leigh, Daniel Huxley se așează comod pe fotoliu și își clătină ușor capul, dintr-o parte în alta, cântărind în gând răspunsurile potrivite.

— N-aș vrea să vă simțiți jignită, dar nu trecutul dumneavoastră mă interesează în mod direct. Mai exact, așa cum v-am informat în conversația noastră telefonică, mă interesează, în mod special, un articol pe care dumneavoastră l-ați scris în anul 1984.

— Darul lui Jude Fontenot. Am articolul chiar aici, îl informă.

— Am citit articolul și este unul foarte bine scris. Dar știu că articolul publicat este unul șlefuit. Vreau să știu povestea lui Jude. Așa cum a fost cu adevărat. Neșlefuită. Vreau să-l cunosc pe el.

— Incredibila poveste a lui Jude Fontenot, murmură Madison. Și-mi spuneți că doriți să cunoașteți această poveste, dincolo de cuvintele scrise în acel articol.

— Într-adevăr!

Madison se ridică de pe fotoliu. Pentru o secundă, Huxley ajunsese să creadă că acesta este

finalul întrevederii, căci poate, din motive personale, Madison Leigh nu dorea să retrăiască acele momente. În schimb, se apropie de el și îl privi țintă, drept în ochi, apoi adăugă:

– Domnule Huxley, în cazul acesta, voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră. Va trebui să luăm din podul casei toate notițele mele vechi. Le vom răsfoi, le vom găsi pe cele care ne interesează, și atunci, desigur, veți cunoaște întreaga poveste. Pe aici! îl îndrumă ea.

Huxley o urmă pe hol.

– Eram tânără pe atunci, rememorează Madison. Nu aveam decât douăzeci și opt de ani. Știți, chiar acel articol mi-a lansat cariera. M-am simțit, pe de-o parte, vinovată, pentru că știu că Jude nu ar fi vrut ca povestea asta să fie auzită mai departe de hotarele mici din Nanafalia. Dar nimeni nu făcuse vreodată un asemenea gest prin acele locuri. Știți, erau chiar voci din orașel care îl criticau foarte dur: *la doar douăzeci și șapte de ani, să faci așa ceva?! se plâneau unii. Aveți grijă la scara asta, domnule Huxley, mi-e teamă că poate ceda în orice moment. Așa, cum spuneam, Jude Fontenot, la doar douăzeci și șapte de ani... Viața e ciudată, domnule Huxley. Uitați, chiar aici, pe scara aceasta, urcați în pod și în colțul din stânga se află o cutie de carton, nu foarte mare. Acolo sunt notițele. Acolo găsim povestea lui Jude.*

10 iulie 1984
JUDE FONTENOT

Dimineața

Leagănul din stejar... îmi amintesc... poveștile tale despre istoria locurilor acestea erau cea mai bună hrană pentru imaginația mea bogată. *Casa Fontenot este cea mai veche construcție din ținutul Marengo și, poate, chiar din Alabama*, obișnuiai să-mi amintești ori de câte ori găseai de cuviință. Conacul ăsta mi-a fost casă... iar familia mea erai tu. Doar tu, bunicule. Doar tu mi-ai cunoscut copilăria. Doar tu îmi sporeai bucuria și îmi alinaai tristețea. Tu și poveștile tale. Îmi amintesc totul. Îmi amintesc despre... Îmi pare rău... atât de rău.

– M-am trezit încă de la ora șase dimineața.

– Îhâm!, a îngânat Abbott.

Știu cu siguranță că în acel moment i-am aruncat o privire nedumerită. *Ce dracu' o fi în capul lui? El știe oare cât de mult mă enervează aceste aprobări tâmpite ce-mi par lipsite de sinceritate?*

– Continuă, te rog!

– Ce să continui?

Să continui să mă trezesc cu noaptea-n cap!?

Dar nu mi-a răspuns. Avea privirea blajină.

Aprobatoare. Înțelegătoare. Și-mi dădeam seama că omul ăsta ar fi putut sta așa o viață întreagă.

Am așteptat pe cât posibil și apoi am dat expresie unui gând de care îmi era rușine:

– M-am gândit să... plec, am spus eu cu jumătate de glas, apoi cercetam chipul lui Abott pentru a distinge vreo emoție. Dar degeaba. Aceași privire senină. Aștepta.

– M-am gândit destul de mult la asta. *Mă gândesc*, am reformulat eu pentru a nu lăsa loc de interpretări greșite. N-are rost doctore. Nimic. Nimic nu contează. Absolut nimic.

Abott și-a schimbat poziția pe fotoliu. A apucat un carnețel, un pix și... nota ceva.

– Ce anume...?, am încercat eu să-l întreb indicând cu degetul carnetul.

Aceași privire blândă. Senină.

– Te deranjează?

– De ce acum? De ce alegi să scrii ceva acum? am continuat eu, fluturând mâna în aer în semn că n-am nimic împotriva.

– Dar fac asta destul de des, numai că, până acum, tu nu ai observat. Sau ți-a fost indiferent. Numai că, acum, după ce mi-ai spus că vrei să *pleci*, iar asta, pentru a evita orice confuzie, înseamnă că vrei să-ți pui capăt zilelor...

– Să ce!?, m-am arătat eu indignat. Nu, eu vorbesc despre plecare...dar, Abott, ce naiba, nu-mi da idei!

– OK. Cum spuneam, a continuat Abott, ignorându-mi șarada, fac asta destul de des, dar când, în sfârșit, ai găsit curajul să-mi mărturisești acest gând al tău... ți s-a părut groaznic ca eu să consemnez undeva ceea ce tu mi-ai spus. Dar să nu-ți faci griji, tot ceea ce vorbim noi doi va rămâne aici, așa că, Jude, te rog, spune-mi tot ce ai pe suflet.

– Nici n-aș ști de unde să încep, Abott. Crede-mă!

– Mi-aș dori să vorbim despre domnul Fontenot. Domnul Atticus Fontenot.

Și chiar atunci, lumea mea s-a prăbușit.

– Atticus! L-ai cunoscut prea bine și tu, Abott. Ce aș putea să-ți spun despre el? Bunicul meu a fost de zece ori bărbatul care aș putea deveni eu vreodată, sau oricine altcineva pe care am cunoscut. A iubit orașul ăsta, locurile astea...

– Povestește-mi despre muzică!

– Despre muzică?

Abott mă privea fix. Era clar că nu avea de gând să-mi mai spună nimic și aștepta ca eu să vorbesc. Era un truc ieftin, dar eficient în măsura în care îl stăpânea atât de bine. Stătea și aștepta, astfel, nu se lăsa atras, decât atunci când își dorea el și le

considera benefice, în conversații mărunte.

— Atticus! Tot el, bunicul meu. El a fost cel care mi-a cumpărat prima chitară. De fapt... da, așa este, el mi-a cumpărat prima chitară, dar nu era pentru prima dată când vedeam acel instrument. Prima dată când am descoperit magia sunetelor a fost când într-o bună zi, am primit o misiune specială de a mă cățăra în stejarul de lângă casă. Știi, Atticus avea o slăbiciune pentru acel stejar, deși dăuna mult casei. Fiind atât de aproape, rădăcinile lui amenințau fundația, iar crengile sale, crescute peste acoperiș, provocau multe stricăciuni șindrilelor. Dar cu toate astea, Atticus nu-l voia dărâmat. Îmi povestise că acel stejar păstra amintirea primului sărut pe care i-l furase Anne-Louisei Smith. Era o poveste frumoasă, dar cred că și Atticus ajungea la capătul răbdării în unele zile cu vânt, atunci când crengile stejarului loveau șindrilele. După o astfel de vijelie, fusesem însărcinat cu reparația acoperișului, așa că am urcat până acolo și sub năduful zilei de vară, am început să lucrez. Deși Atticus mă avertizase să nu pun piciorul pe acoperiș, ci să încerc să rămân pe crengile stejarului, cu prea multă încredere, am pășit... și atunci... *zdup!* Sperietura a fost una zdravănă. Am aterizat pe spate, într-un nor de praf și așchii. Eram teafăr, dar inima îmi bătea tot atât de tare ca cea a unei păsări colibri. Pe când a ajuns și Atticus sus, galben ca ceara, m-a găsit într-un colț al podului, fascinat de o nouă descoperire. Deși urcasem de câteva ori în pod, niciodată nu zăbovisem acolo mai mult de câteva minute, pentru că nu vedeam nimic. Tot timpul era întuneric beznă, dar atunci, luminat de razele ce se strecurau prin spărtura creată de căzătura

mea, era o nouă lume, un nou loc magic al casei. Am văzut acolo tablouri și foarte multe articole de mobilier peste care erau așezate cearșafuri albe, lăsate cu toate pradă uitării. Am găsit și o chitară pe care o fluturam în aer, încântat: *Uite ce am găsit, bunicule!*, strigam eu vesel. *Vechea mea chitară*, mi-a zâmbit el, încă palid și speriat, după care m-a cuprins în brațe, cercetându-mă din priviri. În seara aceea, am descoperit că Atticus se pricepea să cânte la chitară. Nu o mai făcuse de ani buni, dar, înduioșat de bucuria mea, după atât de mult timp încât nici el nu-și mai amintea exact cât, a acordat-o și...

Nu aveam de gând să mai continui.

Abott a așteptat, dar deja știa și el că acela era finalul ședinței. A tușit scurt, iar eu mi-am revenit din visare.

– Este fascinant. Recunosc, și eu mi-aș fi dorit să pot cânta la chitară, mi-e teamă însă că degetele mele găsesc această îndeletnicire una imposibilă.

– Probabil..., am răspuns eu absent.

Știam. Îi cunoșteam prea bine expresiile faciale. Îmi dădeam seama. Îi cunoșteam jocul. Unul abil și îl respectam pentru asta. Abott se aștepta ca răspunsul meu să fie unul de încurajare: *nu-ți face griji, nimic nu este imposibil. Am să te învăț eu, dacă dorești*. Dar nu i-l puteam oferi. Nu puteam pentru că nu credeam în el. Poate unele lucruri sunt imposibile. Știu că sunt. Altădată aș fi crezut diferit. Altădată, chiar aș fi fost încântat să aduc chitara și probabil m-aș fi amuzat de

stângăciile lui, dar acum, trăiesc sub o contiună revelație, iar aceasta există și se manifestă sub forma unei veșnice întrebări: *Ce rost are? La ce folos?*

Mă simțeam obosit și îmi părea că discuția noastră nu ducea nicăieri așa că am hotărât să plec. I-am strâns mâna lui Abott, dar, chiar înainte să trec pragul, s-a apropiat de mine și mi-a cuprins umărul:

– Nu te descuraja. Nici măcar o clipă. Știu că nu-i ușor să treci prin ce ai trecut tu, dar te rog să-mi urmezi sfaturile și să apelezi la mine indiferent de cât este ceasul, chiar și târziu în noapte. Prietene, trebuie să știi că depresia este destul de serioasă. Fii tare!

M-am străduit să zâmbesc și am plecat. Bunul Abott! Ședințele noastre de consiliere nu erau tocmai dintre cele obișnuite și, de altfel, prima dintre ele începuse chiar la *Freeman:freedrinks*, barul pe care Atticus mi-l lăsase. O discuție normală a dus la o serie de confesiuni din partea mea, iar Abott îmi propusese să ne vedem în fiecare zi, la el acasă. Știa că ceva nu este în regulă cu mine. Simțeam și eu asta, astfel că am acceptat.

Mi-a vorbit despre depresie, dar nu credeam că poate fi ceva atât de serios. Desigur, există zile bune și zile rele, dar nu credeam că voi ajunge să le trăiesc doar pe cele rele. În cazul meu, autosugestia a fost o armă bună împotriva oricăror stări urâte, dar acum...

Abott mi-a spus că și el trecuse prin asta. Chiar cu trei luni în urmă, atunci când ajunsese acasă. Îmi aminteam ziua aceea. Era o după-amiază de mai,

atunci când Samuel Abott și-a făcut apariția, după mai bine de trei ani, în Nanafalia. Căra cu greu un bagaj mare, care, oricât ar fi încercat el să mă convingă că avea în el acte și cărți, era destul de clar că nu conținea decât haine. Și-a așezat geamantanul chiar la intrare și s-a apropiat de bar, cu privirea plecată. Știam deja că avea să vină aici, cum la fel de bine cunoșteam și motivul pentru care se întorsese acasă. Caroline, la cei șaiszeci și doi de ani ai săi, deși se plângea mereu că auzul o părăsește, prindea din aer orice undă sonoră ce transmitea o bârfă, fie ea șoptită sau strigată în gura mare, astfel că îmi povestise și mie. Apariția lui Abott nu era, deci, o surpriză, cum, la fel, nu prezenta nici o urmă de îndoială băutura pe care avea s-o ceară: wiskey, sec, dublu. Întâlnisem în viața mea oameni înfrânți, dar așa cum se înfățișa Abott... mai rar. Mai târziu în acea zi, mi-a spus și motivul deznădejdii sale: fusese părăsit de nevastă, sau, folosind cuvintele

Carolinei: *dat afară cu tot cu haine*. După trei ani de căsnicie, se pare că soția sa hotărâse că Abott nu este suficient de bărbat. *Auzi și tu!? Nu sunt suficient de bărbat, orice dracu o mai fi însemnând și asta!*, ajunsese el să se plângă, târziu în noapte. A stat atunci până la ora închiderii, iar, când a vrut să-mi plătească pentru băuturi, l-am bătut amical pe umăr și i-am indicat numele barului: *Freeman:freedrinks*, apoi l-am condus acasă, cântându-și durerea pe străzile pustii din Nanafalia.

– Om liber, băuturi gratis... om *liber*, băuturi *gratis*, reușise el să lege cuvintele într-un cântec, fluturându-și, în aer, geaca.

Pe aceleași străzi merg și eu acum. La fel de pustii. Nanafalia nu este tocmai o metropolă, nici măcar pe departe. La cei o sută doisprezece locuitori, e greu să numești acest loc altfel decât... un trib. Aici toată lumea cunoaște pe toată lumea, iar pentru mulți, universul începe la stejarul scrijelit de pe Alabama State Route 10, în partea de vest și se termină pe aceeași stradă, dar cu unsprezece mile spre est, la capătul fermei Smith. Și dacă, într-adevăr, așa ar sta lucrurile, atunci barul s-ar afla în centrul universului, și într-acolo mă îndrept acum.

Peisajul îmi pare unul dezolant. Un cer întins, de un albastru murdar, pajiști și stejari... mulți stejari, cât vezi cu ochii. Din loc în loc, apar și *cicatrici* pe această pânză de tablou sub forma unor construcții de tablă, dărăpănate și mâncate de rugină. O casă părăsită, un cimitir de mașini, unul de oameni și, puțin mai departe, *Freeman:freedrinks*. Construit încă din anii 30', după Hristos – mă simt obligat să spun asta, locul ăsta a servit pentru prima dată pentru o farmacie, dar, cum probabil cel mai vândut produs era spiritul pe care localnicii îl filtrau prin pâine și mai apoi îl beau, cred că Atticus a venit cu ideea genială de a schimba farmacia într-un bar. Povestea reală este una mai bună, dar, pentru moment, sunt satisfăcut de gândul acesta.

Mă simțeam obosit și tot ce-mi doream în acel moment era să dorm, dar nu puteam trece prin fața barului fără a intra măcar să o salut pe Caroline.

– Ai auzit!? s-a repezit ea către mine.

– Ce s-a mai întâmplat?

– Nimic. Nimic rău. Atât că de mâine vom fi 113. Pfiuu! făcu ea, aflându-se în mijlocul unei revelații. 113, ăsta nu e un număr prea bun, bată-l-ar norocul'. Da, las'... ori mai dăm pe cineva afară, sau și mai bine, mai chemăm pe cineva, s-a bucurat ea.

– Deci?

– Deci!? Ce deci, nu te bucuri că vine? Ah! a sărit ea ca arsă, văzându-mi expresia de mirare. Nu ți-am spus...

S-a apropiat de mine și mi-a șoptit la ureche.

Am trăit o senzație destul de ciudată și eram răscolit de sentimente pe care le credeam de mult pierdute. După toate aparențele, însă, m-am înșelat. *Oare încă o mai iubesc? Ar fi posibil s-o iubesc, încă?*

Savannah Robinson.

– Desigur că mă bucur, am suspinat eu. Desigur.

Seara

“Cum să mă bucur?”, mă întreb eu în vreme ce stau întins în pat. Briza de aer nu-mi aduce nicio consolare, cum la fel nici noaptea nu am încredere că poate fi un sfetnic bun, căci, atunci când întunericul se așează peste conac, rămân doar eu și gândurile mele. Iar în ultima vreme, ele mă sperie tot mai adânc. Dacă Savannah ar veni... numai s-o văd.

Am aflat astăzi că încă o iubesc și, mai important decât atât, știu că și ea m-a iubit cândva... mult.

Poate...

Dar au trecut ani, aud un gând. Te-a uitat, îmi șoptește altul. Savannah pe care o știi, nu mai există; Poate chiar s-a căsătorit; Nu te mai iubește; Nu ai nicio șansă; Te urăște; Te-a uitat! Sute de gânduri. Sute de sulite ascuțite ce-mi străpung voința. Îmi acopăr fața cu perna și simt suprafața umedă. Plâng. Și nu mă pot opri.

Tu ai făcut asta! Acum patru ani! Tu ai îndepărtat-o, iar acum te aștepti să te salveze?, aud iarăși.

Atticus nu mai este, iar acum aud că Savannah pe care o știam, nu mai există, iar pentru asta, plâng... pentru că nu mi-a mai rămas nimic.